

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 5-6.

1. mars 1944.

16. årgang.

Fra vekkelser i Helsingfors.

Når jeg etter noen ukers arbeid i Finnlands hovedstad kaster et blikk tilbake på det som er skjedd og fortsatt skjer, kjenner jeg meg som en vanlig deltager i et vidunderlig Guds verk. Og jeg mener helt alvorlig hva jeg gang på gang har sagt, at jeg gjør alt jeg kan for snarest mulig å bli overflødig i Finland. Gud har mange andre redskaper. Men jeg er uendelig takksam til Gud fordi han har ledet det så at jeg ble ledet til å gå forbi døren nettopp som den ble åpnet. Det er nettopp dette som har

hendt. Folk var modne for vekkelser og den kom.

Det er en sak til som er underlig, og det er at hver vekkelser har sin egen veg. Den har sin egen spesielle smak, og svært ofte bryter den nye vekkelserens strøm i stykker en hel del av de teorier som den gamle vekkelseren har skapt. Jeg har lenge trodd og ofte prøket at en vekkelserpredikant må gjennomleve en forferdelig vån-de før vekkelseren bryter fram. Det er jo gjerne sån. Men denne gangen har jeg ikke opplevd en eneste time

av sjelskamp og spenning. Vekkelseren flyter fram som en mektig vårflo-m, lokket fram av himmelens sol og en mild sønnenvind. Jeg bare flyter med vårflaumen.

Likevel har jeg aldri sett så mye syndenød og samvittighetsnød som i disse siste ukene. Jeg har aldri før på så kort tid lyttet til så mange bekjennelser og skuet inn i så mange fortvilte menneskeliv. Jeg tror ikke at finnene har syndet mer enn andre mennesker, men Guds And har rørt ved deres samvittighet, og da har bekjennelsene veldet fram akkurat som lavastrømmen velder fram fra vulkanen. Det indre trykket tvinger dem til å åpne seg. Vekkelseren er ekte, selv om jeg har sluppet unda sjelskampen og vånden.

En sak som har forbauset mange er at alle de ulike religiøse retninger har kunnet forene seg i dette arbeid. I hele Finnlands historie har dette aldri før inntruffet i den utstrekning som no. Og iblant er en nesten fristet til å klype seg i armen for å forvisse seg om at det hele ikke er en drøm, når statskirkeprester, doktorer og professorer i teologi sitter side ved side med hushjelper og grovarbeidere for sammen å hjelpe hverandre til å bli mere dugende til å vinne sjeler for Gud.

En sak til som jeg må fortelle, er at arbeidet går så merkelig enkelt. Vi har svært sjelden noe videre med sang og musikk. Hele ritualet består i at vi synger en salme sammen, eller en sang. Så innleder noen av brødrene ved å lese et Guds ord, tale noen minutter og be til Gud. Siden synger vi en salme til og tar kanskje opp en kollekt til et eller annet velgjørende formål. Etter prekenen synger vi en sang, og så er det offentlige møtet slutt. Alle andre får ordre til å forlate lokalet utenom medarbeiderstaben og de som vil bli frelst.

I løpet av noen minutter er lokalet tomt utenom de som stanser for å

Nikodemus.

Mel.: Lov no Herren min sjel.

*Har du hørt om den mann, det fortelles om ham,
at til Jesus om natten han kom.*

*∴ Han forstod ei derpå, hvordan det skulle gå
å bli født utav vann og av And. ∴*

*Det er mange i dag, som og undres derpå,
kan man blive fra synden helt fri?*

*∴ Mon der finnes en kraft, kan man seirende stå
og med Jesus helt lykkelig bli? ∴*

*Ja der finnes en kraft, den er din, den er min,
ti se Gud gjorde ingen forskjell.*

*∴ Det er blodet som renser, ved tro går vi inn,
du får se Han har gjort alt så vel. ∴*

*Han meg så i min nød, og Hans ord til meg lod
Jeg er Herren.— som friet deg ut.*

*∴ Han oppfylte min trang, la i hjertet ny sang
en lovsang til Lammet og Gud. ∴*

J. Reiersen.

Er det synd å spise blod?

Noen synes å mene at til den kristne frihet hører også dette å spise blod. De har en hel del argumenter og misforståtte eller misfortolkede skriftsteder å anføre herfor. Men at dette er forbudt i Bibelen vil man lett kunne forvise seg om både i det gamle og nye testamente.

En del anfører som argument dette at det å spise blod hørte med til de gammeltestamentlige mosaiske ofringer og seremonier som jo er opphevet i den nye pakt.

Til dette kan anføres at forbudet mot å spise blod ikke ble gitt på Sinai, moseloven; men var et bindende forbud allerede fra begynnelsen. Gud sa til Noa: «Alt hva som rører seg og lever skal være dere til føde, likeså de grønne urter har jeg gitt dere alt. Bare kjøtt med dets sjel, det er dets blod, skal dere ikke ete. Og bare deres blod vil jeg kreve for å bevare deres liv; av hvert dyr vil jeg kreve det og av menneskets hånd vil jeg kreve menneskets liv.» (1. Moseb. 9, 3—5).

Dette bud var jo gitt lenge før Moseloven ble til på Sinai og var altså ikke bare et seremonielt bud som bare var gitt til Israels folk, men meget mere et moralsk naturbud, om vi kan bruke et slikt uttrykk, for

gi sine liv til Gud. Det kan være noen tiere eller hundrede. Jeg taler vanlig en kort stund til dem, ber til Gud for dem, og så får medarbeiderne gå ned i benkene for personlig å samtale med hver og en av de frelsessøkende. Og det er et gildt syn å se hundrevis av par — en synder og en medhjelper — sitte side ved side og hviskende samtale med hverandre i Messehallen søndagsettermiddagene. Par etter par synker ned på kne og ber med dempet stemme, og etter en times personlig arbeid er møtet slutt. Siden kommer medhjelperne en etter en og oppgir navn og adresse på dem de den kvelden har forsøkt å vinne for Gud. Det er sørgelig at en ikke kan filme ansiktene på de mennesker som for første gang i sitt liv får være Guds redskap til å lede en søkende sjel fram fra mørket til Guds vidunderlige lys.

Frank Mangs
i «Ev. Vitnesbyrd.»

Guds vilje og gitt til menneskene i sin helhet.

Seinere når loven ble gitt til Israel på Sinai ble dette bud påny innskjerpet og forsterket — det ble da dødsstraff for å ete blod.» Når noen av Israels hus, eller de fremmede som oppholder seg iblant dem, eter noe blod, da vil jeg sette mitt åsyn imot den som eter blodet og jeg vil utrydde ham av hans folks midte; for kjøttets sjel er i blodet og jeg har gitt dere det på alteret til å gjøre forlikelse for eders sjel.» 3. Moseb. 17, 10 og flg.). «Hold bare fast ved at du ikke eter blodet; for blodet er sjelen og du skal ikke ete sjelen tillike med kjøttet. Du skal ikke ete det; du skal utgyte det på jorden likesom vann». (5. Moseb. 12, 23—24).

Her har vi klare forskrifter som er gitt angående anvendelsen av blodet. Det skal ikke etes eller benyttes til noe som helst, men utgytes som vann på jorden, blodet er ikke skikket til noe annet. En bror i Telemark forsøkte å bruke det som gødsling til frukttrær, men følgen ble at de nesten ble ødelagt og han måtte se å få det vekk.

Årsaken til at vi ikke skal ete blodet var som anført at det var dyrets sjel, livet var i blodet. Hva som kan ligge i dette uttrykk kan vi vel ikke fullt ut forklare eller forstå, men vi forstår at det var det mest verdifulle, det sentrale i dyret, selve livet og det var usmakelig i Guds åsyn at man spiste det tillike med kjøttet. Vi kan vel forstå at det som Gud så som noe vont og usmakelig på den tid heller ikke skulle være forandret idag. Blodet skal offres på alteret og forresten utøses på jorden. (5. Moseb. 12, 27).

No vil en del innvende at hvis det er bindende at man ikke må spise blod så må også det øvrige av budene og forordningene i Moseloven være bindende, som fer eksempel å spise flekk. Grisen var jo et av de urene dyr som ikke skulde spises, hesten likeså. De spises heller ikke av de ortodokse jøder den dag idag. Ved et nøyere studium vil man se at Moselovens mange forskrifter med hensyn til mat og drikke o. s. v. er opphevet. Men budet om blodet står i en særstilling og påny innskjerpes i

det nye testamente som noe som er bindende også for hedningene.

Angående de øvrige bud og seremonier se Kol. 2, 10: «La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke eller i spørsmål om høytid, nymåne eller sabbat. Disse ting er en skygge av det som skal komme, men legemet hører Kristus til. Er I avdøde med Kristus fra verdens barnelærdom, hvorfor gir man dere da, som om dere levde i verden, slike bud: Ta ikke, smak ikke, rør ikke! — Nemlig ting som dog allikevel er bestemt til å fortæres av bruken — etter menneskers bud og lærdommer.» (Kol. 2, 14—22). Se også 1. Kor. 6, 12—13, 1. Tim. 2—5.

Men angående å spise blod så har vi helt klare forskrifter. Da det ble strid og uklarhet i Antiokia, iblant de kristne der, angående omskjærelsen og de kristnes forhold til Moseloven sendte de Paulus og Barnabas til Jerusalem, til menigheten og ba apostlene og de eldste der om forklaring på problemene. Etter en liten strid med fariseenes parti, som enno holdt sterkt på loven, enda de hadde tatt ved troen, så ble de, etter mye overveielse enige om å ikke gjøre det tungt for hedningene ved å legge Moselovens strenge åk på dem. De skulle skrive til dem at de skulle holde seg fra avgudenes urenheter og fra blod. (Apgj. 15, 20). Det som var kvalt var dyr som for eksempel var fanget i snare og altså var døde med blodet i. Apostlene sendte da Paulus og Barnabas tillike med et par andre brødre til Antiokia med brev og samtidig skulle de muntlig forkynne det samme: «Den Hellige And og vi har besluttet ikke å legge noen annen trengsel på dere en disse nødvendige ting: At dere avholder dere fra avgudsoffere, blod og det som er kvalt og hor. Dersom dere vokter dere for disse ting vil det gå dere vel. Lev vel! (Apgj. 15, 28). Vi leser at hedningene ble glade over trøsten de fikk. Herrens bud er ikke tunge. Det burde være lett å etterleve disse ting som her nevnes.

Men mennesketanken er oppfinnsom når det gjelder å sno seg fra de klare anordningene, særlig når det er i dets favor. Så har man da funnet noen andre steder som altså skulle oppheve det før nevnte. Et av de yndede steder er da særlig 1. Kor. 10, 25. «Alt hva den søkende i slak-

terboden kan for samvittighet etter det; for ler den hører

Men denne av marken ved jødiske slaktere blod og heller å kjøpe det. det iblant he

spørsmålet sl blod, men derin var ofret til skulle ikke vær re om det kjø slakterbutikker avguder. Den med ro. Kjøtt

var ofret på e Bare hvis det dette er avguds spise det, ikke hets skyld, me snare for and grunnfestet i kunne ta anstø hele denne sak til blod og blod

Et annet me 15, 11: «Ikke i mennesket g men det som g det gjør menes være et uimotsi

om man eter k mennesket uren klart for alle med bibelforto skriftsted ikke Derimot utfylle skriftsted det a fra denne rege

villfarelse. De mer blir til på river et enkelt et lærebegrep F Jesus sa ti

nen: Det står etter skrevet. E vil alene gi de bet. På før n fått inn slike læ digheten av fo unødvendig i v sen for noen f andre ting.

Altså er det k ated ikke kan o vi leste fra Apg net: Skal man kvensner av dett her mente at uten

terboden kan dere ete, uten at dere for samvittighetens skyld spør mere etter det; for jorden og alt som fyl-ler den hører Herren til.

Men denne innvendig er lett å slå av marken ved å anføre dette at i de jødiske slaktebutikker ble ikke solgt blod og heller ingen jøde tenkte på å kjøpe det. Hva her angår forholdet iblant hedningene så gjaldt jo spørsmålet slett ikke forholdet til blod, men derimot til kjøtt, kjøtt som var ofret til avgudene. De kristne skulle ikke være forpliktet til å spørre om det kjøtt som ble falbudt på slakterbutikken hadde vært ofret til avguder. Den sak skulle de ta helt med ro. Kjøtt var jo kjøtt enten det var ofret på et avgudsalter eller ei. Bare hvis det uttrykkelig ble sagt at dette er avgudsoffer da skulle de ikke spise det, ikke for sin egen samvittighets skyld, men for ikke å legge en snare for andre som var mindre grunnfestet i troen og derfor lett kunne ta anstøt av det. Altså hadde hele denne sak intet med forholdet til blod og blodmat å gjøre.

Et annet meget yndet sted er Mat. 15, 11: «Ikke det som kommer inn i mennesket gjør mennesket urent, men det som går ut av mennesket, det gjør mennesket urent.» Dette skal være et uimotsigelig bevis for at selv om man eter blod så gjør ikke det mennesket urent. Men det må være klart for alle som beskjefter seg med bibelfortolkning at et dunkelt skriftsted ikke kan oppheve et klart. Derimot utfyller og supplerer det ene skriftsted det annet. Går man bort fra denne regel vil man få megen villfarelse. De fleste vranglærdommer blir til på den måte at man løsriver et enkelt skriftsted og bygger et lærebegrep på det.

Jesus sa til Djevelen i ørkenen: Det står skrevet og det står atter skrevet. Bibelen i sammenheng vil alene gi den fulle og hele sannhet. På før nevnte måte har man fått inn slike lærdommer som nødvendigheten av fotvasking som er helt unødvendig i våre forhold, utvelgelsen for noen få utvalgte og mange andre ting.

Altså er det klart at nevnte skriftsted ikke kan oppheve de klare ord vi leste fra Apgj. 15, 28. For det annet: Skal man trekke videre konsekvenser av dette skriftsted at Jesus her mente at man kunne sluke alt, uten å bli uren, da var det jo tillatt

å bruke tobakk — en del bruker også dette skriftsted til forsvar for tobakksbruk — og drikke brennevin. Ja, så kunne man vel også drikke gift, spise bedervet mat og alt, men så langt vil vel ingen presse dette skriftsted.

No må man merke seg en ting og det er at når Jesus tok et bilde for å belyse en ting så tok han dette bilde i en bestemt hensikt og for å belyse noe bestemt. Det var ikke Jesu mening at hans liknelser skulle presses i alle retninger og til alt det merverdige som den kløktige mennesketanke kunne finne på.

Slik også her. Foranledningen til at Jesus tok dette bilde var at hans disipler åk med uvaskede hender, som av fariseene ble ansett som vanhellig og støtte alvårlig an mot de mangfoldige forordninger og vedtekter, men ikke mot noen av lovens bud. Fariseerne kurret derfor over dette, og da er det Jesus tar dette bilde som han seinere forklarer slik at det er ikke det som går inn i munnen som gjør mennesket urent; for kommer det noe urent inn på den måte at man spiser med skitne fingre eller så at maten på annen måte blir tilføyet så kommer dog ikke det inn i hjertet, men det renses på en naturlig måte gjennom mavens prosess og kommer ut igjen, men det er derimot i hjertet at den virkelige urenhett finnes. De ting som kommer ut fra hjertet i form av råtten snakk o. s. v. viser at kilden er uren og trenger en radikalt renset og fornyelse.

At Jesus med denne liknelse ikke hadde den fjerneste tanke på hverken fråtseri, drukkenskap, for ikke å si å ete blod som jo var forbudt og som ingen rettroende jøde selv i sine vildeste fantasier kunne tenke seg; før ville han dø en å bryte dette bud, og heller ikke forsto noen ham slik. En slik tanke ville fått jødene til å steine ham. Vi finner derfor heller aldri at Jesus hadde en eneste hentydning til at dette bud var opphevet. Her ser vi hvor lite de har å fare med som kan forsvare å ete blod. Bibelen forbyr det, både i det gamle og nye testamente. Det må derfor betegnes som synd å bryte dette bud.

Åxel Nilssen.

Hele frelsen ligger hos Gud, men hele avgjørelsen ligger hos meg.

Guds velsignelse.

I 5. Mosebok 33 kap. leser vi at Moses velsignet Israels barn før sin død.

I det 23. vers ser vi hvilken velsignelse Naftali stamme fikk.

«Og om Naftali sa han: Naftali — mett av velbehag og fylt med Herrens velsignelse — vesten og sønnen tar han i eie.»

Naftali betyr: Vunnet ved kamp. Da Jesus skulle gjenvinne menneskeslekten så gikk det ikke smertefritt for seg. Det måtte kamp til, og denne kampen foregikk ikke med kjødelige våpen, men med åndelige. Denne kamp var forutsagt mange år i forveien. Da Gud sa til slangen: «Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen og mellom din sæd og hennes sæd. Den skal knuse ditt hode, men du skal knuse deres hæl» (1. Mos. 3, 15). Her forutsier Gud hvem som skal seire, nemlig kvinnes sæd som var Kristus. På Golgata mobiliserte Djevelen hele sin åndehær for å beseire vår frelser, men der vant Jesus sin største seier da han ropte: «Det er fullbrakt!» No er det Guds mening at alle mennesker kan få oppleve den velsignelse som Jesu soningsdød innebar.

Naftali fikk oppleve en underbar velsignelse: Mett av velbehag og oppfylt med Herrens velsignelse.»

Dette får en synder oppleve som kommer til Gud. Man blir mett av velbehag. Sjelen blir tilfredsstillet og fylt med Herrens velsignelse. Herrens velsignelse er mangfoldig. Man får syndenes forlatelse, blir barn av Gud og arving til himmelens velsignelser. Ja, man får smake av arven allerede her. Man blir åndelig rik, får en skatt i lerkar. Men Naftali var ikke et stillestående folk, de slo seg ikke til ro, men de hadde erobringstrang. «Vesten og sønden tar de i eie.» Slik er det også med Guds folk. Vi er på frammarsj, har trang etter å få oppleve mere av Gud og det største av alt: å få vinne sjeler for Jesus.

Evang. Rolf Antonsen.

Det er ikke lett å si hva der er lykke og hva der er ulykke, når det gjelder medgang eller motgang. Vi må komme til vegs ende, førenn vi kan se og fatte dette. Men ett vet vi allerede no: Det som drar oss bort fra Gud er ulykke, hva enten det føles søtt eller bittert, som sorg eller glede.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Som nevnt i forrige nr.

har vi så mye stoff liggende at det blir gammelt hvis det ligger lengere. Vi får da gi ut et dobbeltnummer og alt fra spredte felter er satt med petit for å få mest mulig med. Det skal bli fint når vi atter får anledning til å gi ut i vanlig størrelse igjen. Vi har så mye på hjerte både oppbyggelig stoff og annet, men plass her vi ikke.

Enda kan vi ta mot nye abonnenter. Skriv direkte til oss og det skal bli ordnet.

Det er mange som har betalt for 1944, men flesteparten står enda til rest. Mange også for 1943 og noen enda lengere. Husk å få det ordnet no.

Neste nr. kommer da ikke før 1. april. Vi har ikke større papirkvote. Alt om vi lever og Gud vil.

Fra Kina.

I «Evangelii Härold» skriver misjonær Landin bl. a. fra Peking:

Da vi er så mange skandinaver samlet her har vi no begynt med skandinaviske møter hver søndag utenom våre bønnemøter på onsdager og fredager. Vi kan bare ha skandinaviske kristne i våre hjem, enda sikkert mange av andre nasjonaliteter gjerne ville delta. Be at vi må være et lys for de utlendinger som er her og som ønsker å høre evangeliet.

De fleste av disse skandinavere

har jo på grunn av forholdene måttet forlate sine misjonsstasjoner og virkefelter, men deres interesse og bønn er stadig samlet om Guds verk på de gamle feltene. Vi tror at disse tider i stillhet i bønn til Gud ikke skal bli uten rik frukt. Vi som enda får fortsette å virke takker Gud for denne nåde. Gud være lov for at vi begynner å skimte en gryning av lysere tider for vår virksomhet i Peking.

Br. Hegh

er framleis sjuk. Han er no på et hjem for sjuke og gamle i Tomter. Vi vil oppmuntre venner til å hjelpe ham økonomisk. Oppholdet må jo betales. Send deres gaver til vaktmester O. Falck, Hofsvegen, Askim.

Fra br. Berger N. Johnsen

kan vi bringe en liten hilsen som har stått i «Evangelii Härold».

Han fikk en stor prøvelse i fjor idet han fikk solstikk og var meget sjuk. Doktoren mente at et nytt anfall skulle ende hans liv. Han fortsetter visstnok sitt arbeid og trenger venners forbønner.

En svensk bror, Karl Jonsson, har overtatt en stor del av arbeidet.

Søndagsskolen 100 år.

20. februar i år kunne søndagsskolearbeidet her i Norge se tilbake på 100 års arbeid. Søndagsskolearbeidet begynte i Brødremenighetens lokale i Stavanger 1844. Det var en forretningsmann, Svend Svendsen, som ved reiser i England hadde fått interesse for saken sammen med forstanderen i Brødremenigheten, Stefan Due og noen andre som opptok arbeidet. I England begynte de med søndagsskolearbeidet i 1780.

Fra den ringe begynnelse er søndagsskolen blitt en stor institusjon. Det regnes med 3,378 søndagsskoler, 215,648 barn og 12,932 lærere no. Enda er det nok noen som ikke er tatt med, så tallet er heller forlite enn for stort.

Til br. Grønnet

er det kommet inn en del. Vi venter mere og kvitterer i neste nr.

Fra Den norske Kongmissjon, Oslo.

Har en hilsen til alle misjonens venner fra søster Harriet Johansen. Hennes mor fikk Røde kors brev for noen dager siden.

Br. Christiansen er for tiden i Syd-Afrika på konferanse. St. Harriet og den svenske søster Bodin er på stasjonen og arbeidet går sin gang. *Alt vel.* Harriets mor hadde sendt hilsen herfra at alt gikk bra i misjonen og får svar med Ordsprog. 25, 25. Esther Brodin hilser med Nehemias bok 4, 17.

Ja, det er Guds nåde at man kan få være med i Guds store vingård. Tiden er kort. Vi har fremdeles gode møter og god tilslutning til møtene her i Oslo og vi ønsker å fortsette inntil Herren kommer.

Søndag 19. februar skal vi ha 20 års fest i Hegdehaugens vennekrets. Tenk hvor fort tiden går.

Venner fra Moss, Drammen, Fjellstrand og flere steder deltar. En ringe bror i Herren.

Arnt Andersen.

Til de Frie forsamlinger.

Kjære venner rundt om i vårt land! Vi har en søster her i vår forsamlingen. Søsteren har vært i Frelsesarmeen for noen år siden. Søsterens navn er *Sigrid Brubakk*. Hun var sin tid hushjelp hos vår kjære he-sovede br. Erik Nordqvelle. Br. Nordqvelle ga henne de beste anbefalinger den gang hun skulle inn på Frelsesarmeens krigsskole.

Søster *Sigrid Brubakk* har for et tid tilbake kommet iblant oss i forsamlingen i «Arken», og søndag den 13. februar ble hun døpt sammen med 3 andre, som også lot seg begrave med Kristus.

Søsteren akter no å begynne å reise og vitne om den frelse hun har mottatt, og sprede det deilige evangelium. Hun vil på denne måte være en arbeider i Herrens vingård.

Undertegnede vil derfor gi søsteren de beste anbefalinger, med ønske om at hun måtte bli vel mottatt i alle forsamlinger hun melder seg til neste hos. Må så Guds nåde og velsignelse hvile over hennes arbeid for Herren.

For vennene i vennekretsen «Arken» Dal st. i Eidsvoll.

Ludv. Furuhund. Olaf Wernet.

Spredte felter.

Fra Kjøllefjord.

«I all deres trengsel var det ingen trengsel, og hans åsyns engel frelst dem, i sin kjærlighet og sin store mildhet gjænløste han dem, og han tok dem opp og bar dem alle den gamle tids dager.»

(Es. 63, 9).

A hvilket privilegium alle har som er barn av Gud. Guds fulle kraft og rustning står fullt ut til vår disposisjon. Vi blir ført fram av ham fra seier til seier. Mørket må vike for høylys dag, fienden er lagt under våre føtter. Vi får mer enn seire ved ham. Halleluja!

Når dette skrives er vi trådt inn i et nytt år. Ved å se tilbake på det år som svant blir vårt hjerte fylt med takk til vår Herre Jesus, som har bevart oss i sin nåde. Det har vært et kampens år på mange måter, men også fullt av herlige seire.

Siste halvdel av vinteren 42-43 hadde vi stor søkning til møtene, ja lokalet var ofte alt for lite og de fleste måtte gå hjem uten å komme inn. Vi fikk også se at sjæle bøyde seg for Herren. Enda flere hadde sikkert blitt frelst, om Gud hadde fått sin veg med den enkelte.

Vi takker allikevel Herren for de som bøyde seg og den velsignelse som vi fikk dele sammens under møtene. Ut på vinteren ledet Gud noen unge i menigheten til å oppta arbeidet i Dyfjord, et sted ca. 8 km. fra Kjøllefjord. Her ble det ellers vanskelige husspørsmål løst i det stedets prektige internat ble stillet til vår disposisjon. 2. påskedag dro vi derfor over fjellet og hadde vårt første møte i Dyfjord.

Gud ga oss et herlig møte. Vekkelsens vinde blåste over forsamlingen. En ung kvinne begjærte forbønn og ble frelst. Siden har møtene fortsatt der borte så ofte som tid og krefter har strukket til. Flere er blitt frelst og enno flere står på valgets skilleveg. Måtte Herren få sin veg med de som han taler til i disse alvorlige tider.

I sommer hadde vi stevne 11-12 juli. Av tilreisende brødre kom Gamst og Breimoen samt br. Larsen fra Honningsvåg. De tilreisende brødre bar fram mange herlige budskap til velsignelse for Guds barn. Stevnets synlige resultat var at en ung mann ble frelst og to søstre og to brødre ble døpt. Før jul virket søstrene Alfild Bjerva og Aasta Tuen her i ca. 3 mndr. De offentlige møter var godt besøkt, og mange lyttet interessert til evangeliets glade budskap. På grunn av møteforbud måtte møtene innstilles. Vi begynte no med spesielle bønnemøter og Herren ga oss en vidunderlig tid. Gud brukte søstrene Bjerva og Thuen herlig. De budskap som de fikk bære fram vil sent glemmes. Budskapenes yttringer og virkninger kunne og kan framleis spores. En herlig vekkelse brøt ut i menigheten. Ja, en tør si en virkelig resessespross hvor det uedle ble smeltet fra det edle. Synder og gamle misforståelser ble oppgjort og tilgitt, gamle skjulte ting kom fram i lyset og Guds velsignelse og bifall uteble ikke. Halleluja! Mø-

tene ble rikt velsignet av Herren. En herlig lovsang fylte sjelen, som priste Gud for utløsningen i blodet. Det er blitt som David utbrøt: «Da Herren lot Sions fanger vende tilbake var vi som i drømme» o. s. v.

Søstrene Bjerva og Thuen besøkte to ganger vår utpost Dyfjord, hvor de hadde flere møter. En vekkende ånd var rådende på møtene og sjæler bøyde seg for Herren. Å — hvor sjønt å se at vekkelsens vinde blåser både innen de frelstes og de ufrelstes leir. Måtte Herren framleis rense og fylle sitt folk, det er vår bønn. Om dette skjer, er vi forvisset om at en gjennomgripende vekkelse skal bane seg veg blant de ufrelste over hele vårt land.

På menighetens vegne vil jeg rette en takk til alle Herrens vitner som har besøkt oss i det år som er gått. Herren lønne dere alle for det arbeid som dere har nedlagt her i Kjøllefjord. Venner i syd og nord! Be for oss her oppe i Kjøllefjord. Be at Herren må føre sitt verk fram inntil han kommer.

A. Myreng.

Herrens navn og en av dem fortalte meg at han ble helbredet med en gang. Takk skal Gud ha i Jesu navn. Takk og lov! Halleluja! Så var det en synder som ville bli frelst og da blir det glede i himmelen og blant oss. Takk og lov! Så falt ånden over oss og søster Nelly Holien ble åndsdppt; for vi hørte henne tale i tunger og høyilig prise Gud, og flere var under Guds kraft. Vi fikk en fornyelse alle sammen. Slik er det når Gud kommer til. Takk og lov! Det er en vekkelsens ånd i forsamlingen i «Eben-Eser» Det er en renselse som går over vennene. Takk og lov til Gud som vil besøke oss.

Jeg skal tilbake til Saltnes igjen og være der en tid utover, etter som Gud legger det til rette; for det er en åpen dør og godt å fortelle om Jesus.

En vennlig hilsen fra en ringe bror i Herren.

Aimar Karlsen,
Nordal, Askim.

Fra Eidsvoll.

Fikk slik lyst til å skrive til «Røsten» om litt av Guds nåde og godhet mot oss heroppe i «Arken». Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja, til evig tid, takk og lov. Allting her i verden er så omskiftende og foranderlig, derfor er det så velsignet godt å ha en å ty hen til som evinnelig og alltid er den samme gode omsorgsfulle Frelser, som tar seg av alle som lider og har tungt å bære. Det står jo så herlig: «Kast på Herren alt som tynger, Han skal holde deg oppe, Han skal i all evighet ikke la den rettferdige rokke!» Vi har hatt mange velsignet gode møter på det nye år, og spesielt de siste 2-3 ukene. Først besøkte br. Joh. Karlsen, Askim, oss en ukes tid og siden kom br. Johs. Hedin og stoppet her vel en uke. Lokalet var fullt av sannhetssøkende sjæler og Guds ånd var nær. Mange er kalt og er vakt, men står enno på avstand.

Søndag 13. febr. var det dåp, 4 stkr. ble begravet med Kristus i dåpen til døden for å oppstå til et nytt levnet. Den yngste var 11 år, den eldste nærmere 80 år! Gud gjør ikke på forskjell på folk. Her kan vi få komme gammel og ung, liten og stor, rik og fattig, frelst blir enhver som tror.

Lille Gerd er datter til vår kjære eldstebror Sørle og hun har hatt trang til å la seg døpe før, men da hennes mor lå sjuk, ville hun vente, som hun sa, til mamma ble frisk, så at også hun kunne få være med å se. Men Herrens vegger er ikke våre vegger og Hans tanker er ikke våre tanker. Herren tok søster Sørle hjem til herligheten 6. februar og ble stedt til hvile den 12. februar. Dette var nok et hårdt slag for vår bror, men tak og lov! Herren har fredstanke og ikke ulykke men til framtid og håp.

Den hvitkledte Gerd, med lyst hår avla først sitt vitnesbyrd, idet hun spilte gitar og sang: «Jeg lengter i hjertet å eie, en dypere fred av Guds lam.» Halleluja! Hvilket vitnesbyrd!

Ja, lovet være Gud at vi har fått opplatte øyne så vi til en liten grad kan se Hans godhet mot oss.

Du ufrelste venn som leser dette, stans opp og tenk litt over din stilling, du har det ikke godt slik som den er idag. Din gjeld er be-

På reise.

Kom hjem fra Magnor, hvor jeg hadde vært i to måneder, den 14-12-43.

Så hadde jeg lovet vennene på Hvaler å komme dit til jul, men det er vanskelig å få reisetillatelse. Jeg forsøkte å få reisetillatelse på lillejuleaften, men måtte ta sykkel og reiste derfra til Fredrikstad, hvor jeg traff min kjære bror Barthold og så gikk vi en mils veg; for han hadde ikke sykkel, men vi kom fram. Takk og lov. Vi hadde en herlig julaften med lutfisk og grøt.

Det var mange folk og en herlig åpning i Ordet. Jeg ble der jul- og nyttårshelgen. De ville jeg skulle blitt der lenger, men jeg hadde lovet å komme til Saltnes og dit reiste jeg. Det ble noen herlige møter med sjæler som søkte frelse. Takk og lov! Søstrene Reidun og Solveig som skal til Nord-Norge, kom også dit.

Vennene på Saltnes har en herlig tid no. Flere er kommet med og det er mange som er kaldt av Gud; for de sitter på møtene og gråter, så vi venter et gjennombrudd derute.

Jeg ble kalt hjem da min kjære bror, Peder Dahl var død.

Han har i årrekkje vært leder for menigheten i Eben-Eser, Askim, og jeg ville gjerne følge min bror til det siste hvilested. Det var så mange folk at det ble sagt at det var den største begravelsen som har vært her i Askim.

På minnefesten om kvelden var lokalet helt fullt og det ble en herlig fest. Det var mye sang og musikk. Bror til Peder Dahl var kommet fra Notodden og fortalte om deres omvendelse og det grep forsamlingen. Søstrene, Mina Kingsrud og datteren, spilte og sang til stor velsignelse.

Søndag 30. januar var vi samlet til møte kl 7 om aftenen og det var mange folk og et herlig møte. Det var mye sang og musikk og mange kraftige vitnesbyrd. Etter møtet var det fem sjuke som ble salvet med olje i

talt, din synd er sonet. Ta imot Jesus ved tro, og du skal bli frelst! Et ord til deg som engang var så brennende men no har fått motløshetens ånd og er falt bort fra rekke- ne. Jesus sier: «Kom tilbake du frafalne og jeg vil læge ditt frafall.» Det kan hende den beste å snuble, så det er Hans nåde og kjærlighet som holder oss oppe. Vi leser om David, Israels liflige sanger, som var en mann etter Guds hjerte, han feilet også; men ble tatt til nåde igjen og han sier: «Skap i meg et rent hjerte og forny en stadig ånd inne i meg!»

«Hvor skjønt det er å kjenne freden i sitt hjerte, i med og motgang vite: frelst jeg er, sier sangeren.

Gud velsigne alle bladets lesere og alle ordets forkynnere at Han må gi oss enn mere frimodighet til å forkynne fredens og frelsens budskap i denne opprevne tid.

Broderlig hilsen.

Robert Iversen, Nygård, Bøn.

Fra feltet.

Med det samme jeg sender bladpengene vil jeg skrive noen ord. Er fremdeles ute på feltet med Kristi evangelium. Det nye år har hitintil vært rikt på anledninger til å så ut livets ord til en masse folk.

Har no besøkt Eidsvoll, Harestua, og er fortiden i Drammen, hvor Gud ga meg en opplatt dør, og det har vært en fryd både i tale og sang å frembære budskapet om Jesus. Har stanset på sistnevnte sted ca. 3 uker; men bryter no opp for å stanse en ukes tid hos vennene i Holmsbo. Der går en mengde ungdom på møtene og flere er kommet over på Herrens side i det siste.

Var igår (den 11. febr.) i Holmestrand på et møte i Frelsesarmeens lokale. De frie søsken har no begynt offentlige møter der. Noen unge kjekke menn har gitt seg til Jesus der og det var salig å høre deres sang og vitnesbyrd om Jesus.

Jeg akter no snart å reise hjem til mine. De lever noenlunde vel; men lille Arne har vært noe forkjølet og skral i det siste — husk ham i eders bønner.

Kjær hilsen til venner fjærn og nær.

Hilsen med salme 9, 10.

Harald Bysveen.

Fra Nord-Norge.

Nåde og fred!

Samtidig som jeg sender inn kontingenten for dem som vedlagt liste viser, og det er vel alle som sorterer inn under mitt distrikt, vil jeg benytte anledningen til å sende «Røsten» noen ord.

Vi lever ved Herrens usigelige nåde vel. Men vi får oppleve sannheten i sangerens ord: «Mennesker glemmer meg, Herre du gjemmer meg trygt ved ditt hjerte og hvisker mitt navn.»

I høst og vinter utover har vi hatt noen delige sammenkomster i husene rundt om. Vennene har blitt fornyet, hvilket vi priser Gud for. Vi har også hatt besøk av brødrene Lyngmo og Arthur Kristiansen fra Takelvdal. Br. Kristiansen spiller trekkspill, hvil-

ket synes å være meget populært iblant folket. Vi hadde et par gode møter oppe ved Josefsvaten, en mils veg herfra Storsteinnes. Herren talte sterkt til folket og mange var synlig grepet. Ja, det var flere menn, som ba oss be for seg. Å, hvor det er sant: «Hvor mange vi ser nær ved porten, men så få er det dog som går inn.» Eller som Jesus sier: «Vegen er smal, og porten trang.»

Dessverre så var br. Lyngmo, så uheldig på hjemveg fra det første møte ved Josefsvaten, at han falt av sykkel i det glatte føre, og slo seg meget stygt. Vegen var for det meste bare is og på sine steder sperret. I mørket syklet han ned i et spor. Han har holdt sengen i en uke, men begynner så smått å rette seg.

Omkring midten av denne mnd. får vi en ikke liten overraskelse, som vi skulle ønske hadde forekommet noen år tidligere. Mens vi hadde lokalet fritt. Men kanskje får vi bruke det gamle ordet: Bedre sent enn aldri. Vi får nemlig søstrene Reidun Busch og Solveig Jørgensen hertil.

Ja, Herren gi at dem kom som skyer full av vårregn.

Jeg har vært en tur i Rossfjord på nyåret. Også deres lokale er opptatt, men vi hadde noen delige møter i husene. Br. Sollie var hjemme mens jeg var der, så vi hadde møtene sammen.

I morgen reiser jeg ut på nytt. Denne gang til Espenes. Og om Herren legger til rette så til Ulfsvik i mars.

Vær snild og be også for oss.

Så til slutt vår beste hilsen til kjente som ukjente venner.

Signe og Henrik Eilertsen.

Fra reiser.

«Og mitt folk skal bo i fredens bolig og i trygghetens telter og på sorgfrie hvilesteder.» (Es. 32, 18).

Hvilken nåde at Gud formår å gi sitt folk fred tross all strid og ufrod som råder på jorden idag. «Den som har et grunnfestet sinn, ham lar du alltid ha fred, for til deg setter han sin lit.» Hvor herlig er det vel ikke å få kjenne denne fred i sitt bryst og hans velbehag over oss til enhver tid. Som Jesus sier: «I verden skal I ha trengsel; men i meg skal I ha fred.» Joh. 16, 33). Pris skje Gud.

Har virket en tid i Brandbu. Kom dit før nyttår. Det har vært god søkning til møtene der. Noen har også søkt frelse. Et ungt ektepar kom en kveld og en frafallen en kveld senere. Var også sammen en tid med evang. Olaf Halvorsen fra Eidsvoll, som har virket der i lengere tid ad gangen og vært til stor velsignelse. Vi har da også besøkt vennene i Vestre Gran, hvord et er en gammel god venneflokk. Vennene i Brandbu har også eget lokale, men bor veldig spredt. På tross av de lange veger er de allikevel med nesten på alle møtene. Det er en solid venneflokk med godt vitnesbyrd.

Hadde tenkt å fortsette der en tid, men måtte hjem grunnet sjukdom. Min hustru og to av barna har vært på sjukehus på grunn av difteri, og selv var jeg også blitt smittet. Håper dog at vi snart blir fri igjen

og slipper å være internert, så jeg igjen kan komme ut med evangeliet. Vår Gud er dog «all trøst Gud, som trøster oss i all vår trengsel, for at vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøst hvorved vi selv blir trøstet av Gud.» (2. Kor. 1, 4). Vi ønsker alle de troendes forbønn.

Fredshilsen til alle «Misjonsrøsten»s lesere med Rom. 8, 28.

Evang. O. Hushovd.

Som det sees av ovenstående har br. Hushovd vært prøvet med sjukdom og må holde seg i ro. Da det er få som tenker på en evangelist når han er hjemme, ber vi venner å huske ham i bønn og gjerne også økon- omisk.

Hans adresse er: Evangelist O. Hushovd, Sande st., Vestfold.

Red.

Fra sør og nord.

Kjære «Misjonsrøsten.»

Takk at du vil bære en liten hilsen til venner og kjente.

Gud ga meg no det jeg ofte har savnet, nemlig anledning til å skrive. Tiden blir ellers så knapp, både under turen til Stavanger og Jæren og etter at jeg kom hjem. Arbeid, møter og tjeneste for de hellige har bundet meg så skrivning måtte komme sist.

Et sykkeluheld skadet en hofte på meg så jeg har tilbrakt 14 dager i ro og tross smerter har jeg hvilt godt her hos kjekke venner på Storsteinnes. Vi hadde noen gode møter her, Eilertsen, Kristiansen og meg. Det synes som Herren vil gi et nytt nådebesøk over disse steder. Dere som ber: bli ikke trette. Hilsen med Job. 38, 25—28 og 37, 11—12.

Jeg har også virket på Senja og deltatt i møter sammen med str. Randi. Det kjentes åpent og velsignet derborte. Jeg gleder meg til å ta en tripp på ski dit ut igjen.

Om tre dager skal det være konferanse på Espenes, men jeg kan nok ikke nå dit. Dog for Gud er ingenting umulig.

Gud signe dere, venner, og takk for alle velsignede samvær, både i sør og nord. Minnes meg i deres bønner. Hjertelig hilsen

L. Lyngmo.

Se i begge mine hender
har jeg tegnet deg.

Esaias 49, 16.

Såret etter naglene på Golgata kors vil alltid minne Jesus om hva Han gjorde for dem som tok imot hans fullbrakte verk, og da er jo navnet der på alle, ditt og mitt.

Det minner Ham om den pris Han ga, for deg og for meg.

Det er syndens merker i Jesu velsignende hender, som ble utrakt til velsignelse for deg og for meg.

Heim til Herren.

Kjøpmann Peder Dahls begravelse foregikk lørdag fra Askim gravkappel under stor deltagelse av avdødes slekt og venner.

Broder Aimar Karlsen, Askim, talte ut fra ordene i bibelen om Lazarus død (Johs. 11), der døden kom uventet og ubarmhjertig men Jesus kom og ga den døde liv. Slik var det også med vennen, kameraten og broderen Peder Dahl. Døden kom hardt og ubarmhjertig, men vi vet at han lever i herlighet sammen med sin frelser hvis liv og lære Peder Dahl hadde forsøkt å etterleve, så langt han i sin skrøpeligheit kunne nå sitt ideal.

På båren ble nedlagt en rekke kranser. Fra hustru, barn og svigerbarn ved Aimar Karlsen, fra brødre og søstre ved broderen Kristian Dahl, Notodden, fra menigheten Eben-Ezer ved vaktmester Oskar Falch, fra baptistmenigheten ved forstander Svenberg, fra slaktermester Grythes familie ved Aimar Karlsen, fra Askim handelsstandsforening ved formannen kjøpmann Ødemark, fra barnebarne ved Johs. Karlsen, fra Filadelfiamenigheten ved forstander Kobbevik, fra enkefru Emilie Dahl ved Johan Dahl og fra tidligere ansatte i Grythe & Dahls slakterforretning ved Brede Larsen. Avdødes kiste ble båret til graven av 6 nevøer. — Marsjaller var svigersønnene Sverre Jensen og Torstein Thoresen.

Etter begravelsen samledes sørgekoren i Eben-Ezer som var vakkert pyntet til bevertning og minnefest. Her ble sunget en for anledningen forfattet sang. Videre var der tale av Karlsen, Svenberg, Evensen m. fl. Avdødes søster og niese sang flere sanger sammen. Den vakre høytidelighet var preget av savnet ved Peder Dahls bortgang, som har gjort et sterkt inntrykk ikke minst i broderkretsen i Eben-Ezer.

En sang som ble opplest, viser hvor sterkt man var knyttet til avdøde og hans virke:

In memoriam.

Et lys er slukt, en sjel gått over floder,
med sorgfullt sinn de kjære står igjen,
Du måtte gå, for himlen var du moden,
no er du der hvor venn får møte venn.

Det kalles «død», men vegen går mot livet,
for den som har sitt liv til Herren gitt.
Fra Jammerdalen inn til Paradiset,
til evig hvile i fra jordens strid.

Vi minnes deg, vår bror, fra den tiden
du sto som kjempe i den frelste hær.
Med glød og varme svang du sverdet midt
i striden,
og vitnet om den venn som var deg kjær.

Der var din plass, der følte du deg hjemme,
når ilden brant og tonene de steg.
I sangen tonet celloens dype stemme,
å føre buen var for deg en lek.

No er det slutt, din vandring er til ende,
du hviler no fra all din gjerning her.
Og om du kunne tale no, en hilsen til oss
sende,
du vilde si: Jeg lengter ei dit mer.

Vi skilles no, men møtes atter siden,
de kjære som du ba for er og med.
For bønnens makt forsvinner ei med tiden,
velsignet er ditt minne, hvil i fred.

Magnhild Dahl.

Alette Hansen.

Str. Alette Hansen, Maximilian Hansens hustru, fikk hjemlov den 13. januar 1944. Hun døde salig i troen på Jesus. Hun var et brennende vitne også på sitt dødsleie.

Alette Hansen er født i Holmestrand 17. oktober 1891. Hun ble gift med Maximilian Hansen i april 1916. De gikk på møter og Guds ånd arbeidet på dem, men først da de flyttet til Volden i Asker og gikk på møtene i «Betel» ble de født på ny og lykkelige i Jesus.

1916 reiste de ut til Swaziland, Syd-Afrika og arbeidet på Evenstads misjonsstasjon. Men søster Alette ble sjuk og måtte reise hjem. De kom til Norge i 1930. 1931 reiste de til Bornholm. Maximilian er dansk — og deltok i arbeidet der og var til velsignelse.

1934 kom de til Aalborg og arbeidet først sammen med noen venner i «Zion» og de ble brukt til flere sjelers frelse. De fleste av vennene i Zion sluttet seg til forsamlingen i «Elim» og Maximilians også.

Søster Hansen var ofte sjuk, men gikk allikevel i tro på møtene og når hun sang og vitnet så løftet det hele møtet. Hun var bedende og forlystet seg i Herren. I september 1943 ble hun mye sjuk igjen. Hun hadde store smerter. Vi ba og trengte inn på Gud, men det ble klart for henne at Jesus ville ta henne hjem og den 13. januar sov hun stille inn. Det var et stort og smertelig tap for br. Maximilian, men Gud har underfullt styrket ham.

Hun ble begravet den 18. januar

under stor deltagelse. Undertegnede talte i kapellet over: «Gråt ikke» og «Herren ga, Herren tok, Herrens navn være lovet!» Br. Maximilian fikk nåde til å si litt om Guds godhet og trofasthet. To unge brødre som søsteren hadde fått be til Gud med talte om at Gud hadde brukt henne til deres frelse.

På vitnemøte søndag var det samlet venner fra flere steder og flere var med og priste Gud for den velsignelse Gud hadde gitt dem gjennom henne. Hun hadde fått være redskap til frelse for flere av dem som var tilstede. Undertegnede talte fra Ordspr. 10, 7: «Den rettferdiges ihukommelse er en velsignelse.» Alette Hansen hadde stor kjærlighet til vennene i Norge, særlig venner og forstander på «Betel», Volden, Asker, og sine søstre og deres kjære. Br. Maximilians tap er stort og vi savner henne i menigheten. Men snart kommer Jesus og vi skal møtes igjen og sammen med alle de frelste prise ham som har kjøpt oss til Gud med sitt blod.

Aalborg, Danmark, i februar 1944.
Med broderhilsen

A. Backe.

Mange vil nok minnes søster Hansen. Hun var en lykkelig kristen og vant flere venner her i landet. Hennes minne er til velsignelse.

Red.

Josefine Askelien.

Lørdag 12. februar fulgte vi søster Askeliens støv til det siste hvilested. Begravelsen var i Borge kapell og mange var møtt fram. Br. Albert Andreassen og undertegnede talte i kapellet og mange kranser ble lagt på båren. Fra familie, naboer, Misjonshuset m. fl.

Så hviler også hun til oppstandelsens morgen.

Hennes minne er til velsignelse.

C. G. Finney, etter at han hadde tilbrakt en hel dag i skogen i faste og bønn, preket om aftenen til en ualminnelig ugudelig forsamling. Denne preken ble ledsaget av slik guddommelig kraft, at hele forsamlingen unntatt en mann — en eldste i forsamlingen — falt rett ned på golvet og ropte så høyt om nåde og frelse, at Finney måtte slutte sin preken.

På pilgrimsferden.

Fra 1. februar har jeg deltatt i møtene hjemme. Det har vært gode møter og Guds ord har vært levende for oss.

Fredag 11. februar deltok jeg på Adalen på et møte. Det er leie veger om vinteren i Bredholt og Adalkretsen. Vegene var glatte og jeg skulle ha lyst til å se noen av våre venner i byene, som sutrer over å gå noen minutter på slette fine bygater, komme på slike steder med holkeføre og mørke og så ha en og opptil to timer å gå. Det ville være sunt for friske, sterke unge folk å komme litt ut og se hva folk på landsbygden har å kjempe med.

Det kom overraskende mange folk og det var lett å tale. Det har vært mange møter hos Alf og Janna Adalen oppgjennom tiden og det er gjestfrie folk som gjerne vil være til nytte i Herrens vingård. Det ble sent før vi stabbet iver til Bredholt, hvor jeg skulle være over natten, men det var månelyst og fint så noe større fall ble det ikke, tross i at vegeen var livsfarlig.

Lørdag var det å gå over skogen til Skjebergdalen og med bussen til Sarpsborg. Som vanlig var bussen full og det ble å stå og henge så godt det lot seg gjøre. Lørdag kl. 2 deltok jeg i begravelsen etter søster Askelien i Borge kirke og på kvelden i Frelsesarmeens møte i byen igjen. Det var ikke fritt for annet enn at jeg var sliten om kvelden, men følte meg tilfreds i å få være i tjenesten.

Så har det blitt å delta i Misjonshuset igjen.

Søndag 20. februar var vårt møte i Misjonshuset på ettermiddagen innstillet grunnet søndagsskolens 100-års jubileum som ble feiret sammen med de andre forsamlinger i byen, med fellesmøte i Folkets Hus. Jeg passet da anledningen og tok en tur til Fredrikstad og deltok med vennene på «Salen» på deres møte på Nabbetorp. Lokalet de pleier å ha i Østre Fredrikstad er opptatt og de har sine søndagsmøter på Nabbetorp. Br. Rolf Antonsen har deltatt til stor velsignelse der en tid og sammen vitnet vi ut fra Guds ord. Det var helt fullt av folk.

G. I.

Svensk misjon har no over 1000 misjonærer.

Den svenske misjonsstatistikken viser at de aller fleste misjonærer tross alle vansker står på sin post på sine misjonsmarker.

Misjonsinntektene har steget fra 5,109,589 kr. i 1941 til 5,468,185 kr. i 1942. Hertil kommer pinsemenighetenes ganske store misjonsbudsjett.

De forskjellige selskaper har til sammen 18 misjonsblad med et opplag på ialt 290,650 eksemplarer.

Av de 1,026 misjonærer er 776 i arbeid ute på misjonsmarkene, mens 250 er hjemme på ferie, eller er hindret fra å reise ut p. g. a. krigen. — De fleste arbeider i Afrika, i alt 475. i India virker 180 og 110 i Kina.

En stor oppgave for svensk misjon har vært å hjelpe andre lands misjonsarbeid. Både belgiske, tyske, norske og danske misjoner er overtatt av svenske.

Et stort antall misjonskandidater står ferdig til å reise ut for første gang, i alt 174.

Et vakkert og lærerikt sagn.

Et gammelt sagn forteller at det sted hvor Salomos tempel ble bygget først eiedes av to brødre, av hvilke den eldre var gift og den yngre ugift. Sent om aftenen etterat høsten var blitt innberget, sa den eldre bror til sin hustru:

«Min bror formår ikke å bære dagens byrde og hete. Jeg vil stå opp i natt, og uten hans vitende bære noen av mine nek over på hans aker.»

Stor ble imidlertid brødrenes forundring, da de den neste dag kom ut på akeren og fant sine kornneks antall uforminsket.

Den yngre bror tenkte ved seg selv, drevet av samme edle bevegelse:

«Min bror har familie; men det har ikke jeg. Jeg vil bidra til deres underhold. Jeg vil bære noen av mine kornnek over til hans aker.»

Dette hendte fire netter i trekk inntil de besluttet å forsøke å oppdage hermeligheten. Og så hendte det seg at de følgende natt møttes på halvvegen med favnen full av de rikeste og beste aks.

Det var på denne plass kong Salomos tempel senere bygdes sier tradisjonen.

Hvilken vakker tanke! Og hvor enkel er ikke anvendelsen!

Kun ved kjærlighetsgjerninger mot andre kan vi bidra til å bygge en grunn på hvilken et tempel skal bygges.

Har du ofret deg selv for at andre skal få det godt? Begynn å gjøre hva du evner for å bringe en kjærlighetssæd ut til en kold og likegyldig verden. Du kan formå noe, bare du vil.

Dine murer står alltid for meg.

Esaias 49, 16.

Jerusalems mur til forsvar og til vern mot fienden.

Jesus døde utenfor leiren, utenfor murene.

Jerusalem hadde murt seg inne, men Jesus hadde dem for sitt åsyn fra Golgata kors.

Han ser alltid ditt hjertes mur. Troens mur som bevarer livet.

H. M.

Tungsendig religion.

Tante Dina sa en dag om en ung kristen på hennes hjemsted: «Hun har akkurat tilstrekkelig religion til å gjøre henne tungsendig, for meget til å være lykkelig på et ball, og for lite til å være lykkelig i bønnemøter.»

Vi er redd for at dette er alminnelig — en ånd i vanskeligheter, der halter til begge sider, engstelig for å gå tilbake og uvillig til å gå framad. Der er ingen god plass i grenselandet. Den halvhjertede kristen er en plage for seg selv og til ingen nytte for andre.

Josva — Jesus.

«Du skal kalle namnet hans Jesus» (den greske forma for det hebraiske Josva; namnet tyder: «Herren frelser»). Josva i det Gamle Testamentet er eit førebilete på Jesus. Han var Moses sin tenar, men etter at Herren hans var død, leidde han folket inn i det lovde landet.

Så har også Jesus først stått under lova og oppfylt henne for oss. Gjennom evangeliet fører han oss så med eit glad og godt samvit for Gud inn i sitt rike, der me evig skal råda.

(Luther).

Se her!

Bibelvesken min er helt utslitt. Er det noen som har en brukt god veske å selge meg? Dokumentveske, størrelse skoleveske, eller likn. Ikke for liten. Oppgi pris og størrelse i «Misjonsrøsten»s eksp., Sarpsborg.

G. Iversen.

Nytt i noter.

Troens sanger. Hefte 1. 5 sanger. Tekst: Erling Strøm. Melodi: Daniel Strøm. Pris kr. 1.75.

Udd-Johansen. Hefte IV. 5 nye sanger. Tekst og musikk Udd-Johansen. Arr.: Dag Kristoffersen. Pris kr. 1.75.

Filadelfiaforlaget A.s
Oslo.